

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Ω: ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 429

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ & ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΑΝΕΓΗΓΡΙΣΜΕΝΟΝ

Αριθ. Πρωτ. 468

Εν Αθήναις τῇ 18]9 (π.ή.) 1]10 (ν.ή.) 1963

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ό ς

τὴν Σεβαστὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Σεβασμιώτατοι,

Ἀπονέμοντες τὸν προσήκοντα σεβασμὸν λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ ὑποβάλωμεν Ὑμῖν τὸ παρὸν καὶ νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἐπόμενα:

Δὲν ἀγνοεῖ ἡ Σεβαστὴ Ἱεραρχία ὅτι ἡ φιλότατη ἡμῶν Πατρίς ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της ἐκ τῆς Τουρκικῆς τυραννίας δὲν ἔπαυσε νὰ ἀποτελεῖ χώραν «πατουμένην ὑπὸ ἐθνῶν», κακὰ βυρσοδομούντων κατ' αὐτῆς, ὅτε μὲν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ὅτε δὲ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς. Ἐὰν ἀφίσωμεν τὴν παλαιὰν καὶ ἔλθωμεν εἰς τὴν νεωτέραν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐθνικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ ἱερὸν ἔδαφος αὐτῆς ὑπῆρξε κέντρον παγκοσμίων πολεμικῶν συρράξεων, ἔνθα ἀφῆκαν ἵχνη διαβάσεως ζωηρότατα παμποίκιλα ἔθνη, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ προέριναν νὰ ἐγκαταστήσωσι τὰ δυναμικώτερα κλιμάκιά των αἱ σκότiai διεθνεῖς ἀντιχριστιανικαὶ καὶ ἀντορθόδοξοι δυνάμεις. Καὶ ὁ λόγος εὐνόητος. Ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐδίδαξε τὰς ὑψηλὸρους θεωρίας τῆς ἀκραίφνου ἐθνικῆς ιδεολογίας δογματίσασα τὸ «εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης», καὶ ἡ Ἑλλάς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη ὑπὸ τῆς θείας Εὐδοκίας ἐξελέγη, ἵνα διὰ τῆς μυσταγωγικῆς φιλοσοφίας της καὶ ἡδυφθόγγου γλώσσης της διατυπώσῃ καὶ ἐκφράσῃ τὰ θεῖα

καὶ ὑπερφυῖ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Καὶ τούτων ἕνεκα οὐδέποτε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἔπαυσε νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὸν φθόνον καὶ τὴν κακεντρέχειαν ποικίλων ἐκ βαρβαρικῶν φυλῶν ἐλκόντων τὴν καταγωγὴν ἐχθρῶν τῆς, τὰ πάντα μετερχομένων, ἵνα τὸ εὐλογημένον ἡμῶν Ἔθνος στερηθῇ τῶν ἐκ κληρονομίας προγονικῆς κεκτημένων ἠθικῶν ἀξιών καὶ λοιπῶν θεοσδότων προνομίων του.

Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅποιος ἀπαισίας μνήμης περιπετείας διήνυσεν ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῆς ἀπὸ τῶν Τούρκων μέχρι σήμερον, ἕνεκα τῶν ξενικῶν ἐπεμβάσεων. Αἱ ἐθνικαὶ ἡμῶν καταστροφαὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ, ἐν Ἀν. Θράκῃ καὶ ἐν τῇ Ἡπειρωτικῇ Χώρᾳ, ἐν μέρει εἶναι γνωσταὶ καὶ εἰς τοὺς γηραιότερους ἐξ ὑμῶν. Αἱ τῶν σκοτίων μυστικῶν Ὑργανώσεων ἐπιρροαὶ εἰς τὰς Κρατικὰς Ὑπηρεσίας, (διατὶ ὅχι καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς), εἶναι κατὰδηλοι καὶ ἐξόφθαλμοι. Τὸ ὅτι τὸ πάτριον ἱερὸν ἔδαφος κατήντησεν ἀγρὸς ἀπερίφρακτος πρὸς κατανομήν παντὸς μονιοῦ ἀγρίου βεβαίου πρὸς πρόσφατα γεγονότα, καθ' ἃ Συνέδρια Χιλιαστῶν καὶ Μασσῶνων Παγκόσμια κατ' ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν ἐξέλεξαν τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν διὰ λόγους εὐνόητους, καὶ ἵνα ἀποδειχθῇ περιτράνως ἡ ἀπειλή, ἣν διανύομεν πρὸς διά-

λυσιν ἡμῶν καὶ ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Ἐκκλησία ἐκ τῶν ποικιλογυμνῶν ἀσεβῶν, οἵτινες «κύκλω περιπατοῦσι».

Διὰ ταῦτα, Σεβασμιώτατοι, προκύπτει ἀνάγκη ἄμεσος, ἵνα ἀξιοχρέω ποιμαντικῇ προνοίᾳ ἀντιμετωπίσῃτε τὴν χαλεπότητα τῶν σημερινῶν περιστάσεων καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου φροντίσῃτε διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν τέκνων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῶν ὁποίων δεδικαιολογημένως ἔχει σκανδαλισθῇ ἐκ τῆς ἐπαράτου ἡμερολογιακῆς καινοτομίας. Τὸ ζήτημα κατὰ κόρον ἔχει ἀναπτυχθῇ καὶ τὸ ἄθεσμον ἐξ ἐπώψεως ἐκκλησιαστικῆς ἔχει ἀποδειχθῇ καὶ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὡς καὶ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος 1964 θὰ διαπιστωθῇ, καθ' ὃ τὸ Πάσχα τυγχάνει ὀψιμον καὶ ἡ Νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐξοβελίζεται.

Ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα ἐσωτερικὴ διαίρεσις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς αὐθαίρετου καὶ ἀπειρισκέπτου ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως εἶναι ἔργον τῶν σκοτίων δυνάμεων, αἵτινες ὡς δόγμα ἔχουσιν τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε», καὶ οἱ αἱ διάφοροι κινήσεις καὶ ἐνέργειαι εἰς Ρόδον καὶ ἀλλαχοῦ τῶν λεγομένων «Παγκοσμίων Συνεδρίων Ἐκκλησιῶν» ἀποτελοῦν ὑπόπτους ἐνεργείας εἰς βάρος τῆς ἐνότητος καὶ ἀκεραιότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δεόν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία νὰ φρυκτωρῇ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης ἀπειλῆς τελοῦσα ἐν ἐσωτερικῇ ἐνότητι καὶ ἀδιασπάρτῳ ὁμονοίᾳ.

Σεβασμιώτατοι, ποιούμεθα ἐκκλησιν τῶν Ἱεραρχικῶν καὶ ποιμαντορικῶν αἰσθημάτων σας. Σὰς ὑπενθυμίζομεν τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ὅρκους, τοὺς ὁποίους ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἐδώσατε γενόμενοι Ἀρχιερεῖς ὅτι θὰ διαφυλάξητε τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἀκαινοτόμητον, καθὼς καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀδιατάρακτον, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἐξαρθῇτε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς σας συναισθανόμενοι τὴν κρίσιμότητα τῶν καιρικῶν περιστάσεων καὶ τὰς εὐθύνας ὑμῶν διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου σας, καὶ ἀποφασίσῃτε τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πατροπαράδοτον ἡμερολογιακὴν τάξιν, διότι οὕτω θὰ ἐπιτευχθῇ ἄφ' ἐνὸς ἡ ἐσωτερικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄφ' ἑτέρου θὰ καταπαύσῃ μία τεσσαρακονταετὴς διοικητικὴ αὐτῆς ἀνωμαλία, συνεπεία τῆς ὁποίας πολλὰ ἀντικανονικὰ ὑπερβασίαι καὶ αὐθαίρετοι καταστρατηγήσεις ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ἔλαβον χώραν παρὰ ποικίλων τυχοδιωκτῶν «ἐχόντων ὡς πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν».

Ἐπὶ τούτοις ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ παρούσα ἀναφορά ἡμῶν θέλει ἀπηχῇ εὐμενῶς παρ' ὑμῖν καὶ διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΖΟΥΛΙΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝΣΤ. ΣΙΔΕΡΗΣ

(ΣΗΜ.—Τὸ παρὸν ἐπεδόθη εἰς πάντας τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἱεραρχίας τὴν 10/63. ν. ἡ.

ΝΑ ΠΑΥΣΗ ΤΟ ΑΤΟΠΟΝ

Ἐν ἐκ τῶν ἀτοπημάτων, ἅτινα παρατηροῦμεν εἰς τινὰς Ἐκκλησίας ἡμῶν κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας λατρείας εἶναι καὶ ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα παντὸς ἀνεξαιρέτως καὶ πάσης ἡλικίας ἀνθρώπου, βουλομένου νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ, παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ 69ου Κανόνος τῆς Ἐκτῆς Οἰκ. Συνόδου διακελεύοντος : «*Μὴ ἐξέστω ἐνὶ τῶν ἀπάντων ἐν Δαίμοις τελοῦντι, ἐνδον ἱεροῦ εἰσιέναι θυσιαστηρίου*». Τὸ κακὸν δὲ καθίσταται ἐτι μᾶλλον αἰσθητὸν ὅταν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Βήματος εἰσέρχεται καὶ συρφετὸς ὁλόκληρος παιδίων, δῆθεν ἵνα ὑπηρετῶσι τὸν λειτουργὸν ἱερέα.

Ἡριθμήσαμεν πολλάκις 4 καὶ 6 παιδιὰ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἀτακτοῦντα ἐνίοτε καὶ διαπληκτιζόμενα καὶ ἀλληλοδεδρόμενα κατέναντι τοῦ φρικτοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ λειτουργοῦ αὐτοῦ. Καὶ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἀπορίας ἄξιον, πῶς ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος δύναται νὰ προσεῦχῃται ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἀταξίας· πῶς ἡμπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὑψώσῃ τὸν νοῦν του εἰς τὸν Θεὸν καὶ αἰσθανθῇ τὰς ἐκ τοῦ θείου Μυστηρίου τῆς Λειτουργίας ψυχικὰς, συγκινητικὰς καὶ κατανυκτικὰς ἀνατάσεις, ὅταν πέριξ αὐτοῦ αἱ συνομιλίας καὶ αἱ ἀταξίαι τῶν παιδίων δημιουργοῦν περιβάλλον ἀκατάλληλον τοῦ ἱεροῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου διὰ τοιοῦτου εἶδους πνευματικὰς ἐξάρσεις.

Οἱ γονεῖς τῶν τοιούτων παιδίων ἴσως χαίρουν βλέποντες αὐτὰ ἐντὸς τοῦ ἁγίου Βήματος. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀντιθέτως βλέποντες αὐτὰ μὲ ὁποῖαν ἀνευλάβειαν καὶ ἀναισθησίαν προστρίβονται πέριξ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου φοβούμεθα μὴ ἡ ἐξοικείωσις αὐτῶν μὲ τὰ πανίερα καὶ πανσέβαστα ταῦτα μέρη, καταστῇ αἰτία νὰ χάσουν ἐκ συνηθείας τὸν ὀφειλόμενον πρὸς αὐτὰ σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν, καθ' ὅλην τὴν ζωὴν των. Πταῖουν δὲ καὶ ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνέχονται τὴν κατάστασιν, φοβούμενοι μὴ διώκοντες τὰ παιδιὰ ἐκ τοῦ ἱεροῦ λυπήσουν τοὺς γονεῖς των. Ἀλλ' ὅχι· εἶναι ἀνάγκη τὸ ἄτοπον τοῦτο νὰ παύσῃ. Ἐνα φρόνιμον παιδί καὶ εὐλαβὲς ἀρκεῖ νὰ ὑπηρετῇ ἐν ἀνάγκῃ τὸν ἱερέα. Ἀγέλη ὁλόκληρος παιδίων δὲν χρειάζεται, καὶ πρέπει νὰ ἐκβάλλεται ἔξω, ἵνα ὁ ἱερεὺς μένῃ ἀπερίσπαστος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγρος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐν τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ κατάσταση, ὡς εἶπομεν, ἐν Κωνιόλει ἦτο ἀπελπιστική. Οἱ Ὀρθόδοξοι, λόγῳ τῶν ὑφισταμένων διώξεων, ἦσαν ὀλίγοι καὶ ἀσύντακτοι, στεροῦμενοι Ναοῦ, διότι πάντες οἱ Ναοὶ ἠρπάγησαν ἀπὸ τοὺς ἄρειανούς. Ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐφιλοξενήθη ἅμα ἐλθὼν εἰς οἶκον εὐσεβῶν συγγενῶν του, εἰς τὸν χώρον τοῦ οὐοίου ἐποίει τὰς συνάξεις τῶν πιστῶν. Ἐκεῖ ἐκήρυττε καὶ ἐνεθάρρυνε καὶ ἐνεψύχωνε τοὺς ἀκροατάς του καὶ ἐκεῖ ἔστησε προχείρως τὸ στρατηγεῖόν του, ἀναλαβὼν κρατερὰν μάχην ἐναντίον τῆς κακοδοξίας, ἥτις ὑπὸ τὸν Δημόφιλον ἄρειανὸν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως τελοῦσα, ἐκήρυξεν ἐξοντωτικὸν ἐπίσης πόλεμον ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου, πληροφορηθεῖσα τὴν ἐν τῇ Κωνιόλει ἐγκατάστασίν του.

Ὁ Γρηγόριος συναισθανόμενος τὰς εὐθύνas τῶν ἀνατεθέντων καθηκόντων ἔδειξεν ὄντως λαμπρὰν γενναίωψυχίαν. Ἀπτόητος εἰς τὰς χειμαρρῶδεις ἀπειλάς τῶν ἄρειανῶν ἐμάχετο ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας χειριζόμενος ἐπιδεξίῳ, τὰ ὅπλα τοῦ λόγου, μὲ τὰ ὅποια ἡ θεία χάρις τὸν ἐπροίκισε καὶ ἡ ἀμφιλαφὴς παιδεία τοῦ προσεπόρισεν. Ἰδὼν ὅτι δσημέραι ἐπυκνοῦντο αἱ τάξεις τῶν πιστῶν δίδει ἐντολήν νὰ ἀνειγείρωσιν ἐν σπουδῇ τακτικὸν Ναὸν εἰς περιφέρειαν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ συγγενικοῦ του οἴκου, ὅστις τὸ πρῶτον τὸν ἐφιλοξένησε. Ὁ Ναὸς του μικρὸς καὶ πενιχρὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ἄλλους ναοὺς τοῦς ὑπὸ τῶν ἄρειανῶν κατεχομένους, κτίζεται «ἐν Δομνίνου ἐμβόλοις», ἥτοι παρὰ μεγάλην τιὰν δίδον φέρουσιν τὸ ὄνομα τοῦτο, πρὸς τὴν νοτιοδυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ἱπποδρόμου. Τὸν ναὸν τοῦτον συμβολικῶς ὁ θεῖος Γρηγόριος ὠνόμασεν «*Ἀναστασίαν*», ὅπως ἐπισημαίνῃ τὴν ἀνάστασιν καὶ ἀναζωογόνησιν τῆς τέως νεκρᾶς διατελούσης ἐν Κωνιόλει Ὀρθοδοξίας, καὶ δι' ἐγκαινίων καθιέρωσε καὶ κατέστησεν ὁρηγητήριον πρὸς τὴν μετ' ὀλίγον ἐπανάκτησιν τῶν ὑπὸ τῶν κακοδόξων ἀρπαγέντων χιλίων ὀρθοδόξων ναῶν.

Ἐν τῷ νεοπαγεῖ τούτῳ Ναῷ τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐξέλαμψεν ἐν πάσῃ τῇ ἐγνωσμένῃ αὐτοῦ ὀρθοδόξῳ πίστει καὶ ὡς θεολόγος καὶ δμολογητὴς ἄριστος δι' ἀκαταπαύστων πυρίνων κηρυγμάτων ἤλεγχε τὴν κακοδοξίαν καὶ διετράνον τὰ θεῖα τῆς εὐσεβείας δόγματα. Ἐνταῦθα ἐξεφώνησε τοὺς περιφήμους «*Πέντε*» θεολογικοὺς λόγους, ἐξ ὧν προσεκτήσατο πρεπόντως παρὰ τῷ χρηστεπωνύμῳ πληρώματι τὴν ἐπωνυμίαν «Θεολόγος» φέρων τὰ «*δευτερεῖα*» ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐπωνυμίᾳ μετὰ τὸν πρῶτον Ἰωάννην τὸν ἡγαπημένον Μαθητὴν τοῦ Κυρίου καὶ Εὐαγγελιστὴν. Ἡ ἀφθαστος ὀρητορικὴ δεινότης καὶ ἡ καταπλήσσουσα σοφία του, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἐναρέτου πολιτείας του καὶ τοῦ ἀδαμαντίνου χαρακτῆρος συνεκέντρωσε πλήθος θαυμαστῶν. Οἱ ὀρθόδοξοι ἐν τῷ προσώπῳ του ἔκλυον ὅτι εὗρον τὸν μέγιστον ἀπολογητὴν τῆς πατρῴας εὐσεβείας καὶ τὸν ἄριστον ἐρμηνευτὴν τῶν ἱερογραφικῶν κειμένων· οἱ δὲ αἵρετικοί, ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐτέλουν ἐν ἀγαθῇ προαιρέσει πλανώμενοι, εὗρον τὸν καλὸν πρὸς σωτηρίαν καὶ ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας σύμβουλον, ὅσοι δὲ

ἐν σκληρότητι καρδίας, εὗρον τὸν κράτιστον πολέμιον καὶ ἀνατροπέα τῆς ἐξεστῇ ἱμμένης κακοφροσύνης τῶν.

Ἐδῶ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἦλθε περιπλανώμενος Μάξιμος τις κυνικὸς φιλόσοφος, ἐξ Ἀλεξανδρείας ἔλκων τὴν καταγωγήν. Ἐπρόκειτο περὶ ὑποκριτοῦ καὶ ἐκμεταλλευτοῦ ἀσυνειδήτου, ὅστις μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου ἅμα καὶ τοῦ χριστιανοῦ ἐθήρευσεν κενὴν δόξαν, πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας ἦτο ἱκανὸς νὰ τολμήσῃ τὰ χεῖριστα. Περιερχόμενος διάφορα μέρη, ἐν οἷς καὶ τὴν Κόρινθον, φέρων τὸ προσωπεῖον τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου, ἔξη βίον ἀνῆθικον καταδικασθεὶς διὰ τοῦτο πολλάκις ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν. Ἐν τέλει καταντήσας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐγνώρισε τὸν θεῖον Γρηγόριον, μετ' οὗ ὁ ἄθλιος κατώρθωσε νὰ συνάψῃ σχέσεις φιλικὰς τοσοῦτον στενάς, ὥστε, διὰ τῆς ὑποκρισίας του, νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ Γρηγορίου, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ θέσιν πλησίον του διακεκεκριμένην, χειροτονηθεὶς μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ διάκονος καὶ πρεσβύτερος. Ὁ θεῖος Γρηγόριος, ἀπλοῦς καὶ ἀπόνηρος τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα τυγχάνων, δὲν ἠδυνήθη ἐγκαίρως νὰ ἀντιληφθῇ τὸ κακοθεστατον καὶ ἐξωλέστατον τοῦτο ἡθικὸν τῆς Ἀλεξανδρείας ἀπόβρασμα, καὶ περιέβαλεν αὐτὸ μὲ τιμὴν καὶ συμπάθειαν ἰδιαιτέραν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἐν τῷ κυνικῷ τούτῳ τέρατι ἡ νεοθαλής Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως προσκτᾶται ἓνα κάλλιστον σέμνωμα καὶ ἓνα λειτουργὸν τοῦ θεοῦ θυσιαστηρίου ὑπεράξιον. Πλὴν ὅμως ἡπατήθη, διότι ὁ Μάξιμος ἀπεδείχθη θαλπόμενος ὄφις, καὶ τὰς τοσαύτας εὐεργεσίας ὁ πανάθλιος παρὰ τοῦ θεοῦ Γρηγορίου εὐεργετηθεὶς εἰς οὐδὲν λογισάμενος, ἤγειρε πέτρην ἀποστασίας κατὰ τοῦ εὐεργέτου ζητῶν νὰ ὑποσκηλίσῃ αὐτόν. Ἐνῷ δηλαδὴ ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει κληρικῶν καὶ λαϊκῶν κανονικῶν καὶ δι' ἔργων κεκυρωμένος ἐπίσκοπος αὐτῆς ἦτο ὁ ἱερὸς Γρηγόριος καὶ ὡς τοιοῦτος καὶ παρὰ πάντων τῶν ὀρθοδόξων ἀνεγνωρίζετο καὶ ἐτιμᾶτο, ὁ κυνικὸς Μάξιμος συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἀποστασίας καὶ ἀπεπειρώθη ἐκ συναρπαγῆς νὰ σφετερισθῇ τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνωμοτεῖ μετ' ἄλλων ἀναξίων κληρικῶν, φθονούντων καὶ μισούντων τὸν λαοφιλέστατον Γρηγόριον, καὶ ἐν κρυπτῷ καταστρώνουσι σχέδια σατανικά, τὰ ὁποῖα, ἐν μιᾷ νυκτὶ τῇ συμπτᾶσει καὶ ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐλθόντων ἐτέρων φίλων αὐτῶν συνωμοτῶν ἐπισκόπων, ἐπεχείρησαν νὰ πραγματοποιήσωσιν. Οὕτω, ἐνῷ ὁ ἱερὸς Γρηγόριος ἡσθένει, οἱ συνωμοταὶ ἀθροίσαντες καὶ χυδαίους τινὰς ἀλεξανδρινούς ναύτας πρὸς ὑπεράσπισιν εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης τοῦ πάτερωνος αὐτῶν καὶ ὀλίγους ἐκ τῆς ἐσχάτης τοῦ ὄχλου ὑποστάθμης, ἀποβλήτους διὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα ἐκ τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας, εἰσορμῶσιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, ὀρθρου βαθεῖος, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν πολι-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗΣ
ΠΕΡΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Ἔλεγεν ἡ μακαρία Συγκλητική «ὅτι οὕτως ἐστὶν ἡ ταπεινοφροσύνη μεγάλη, ὥς πάσας μὲν τὰς ἀρετὰς σχεδὸν μιμεῖσθαι τὸν Διάβολον δύνασθαι, ταύτην δὲ μὴδὲ εἰδέναι ὅλως τί ἐστὶ. Δι' ὃ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰδὼς (γνωρίζων) τὸ ταύτης ἀσφαλὲς καὶ ἀδιάπτωτον ἐγκομβώσασθαι αὐτὴν προστάττει ἡμῖν, οἰοῖται ἀναπόσπαστον ἔχειν, καὶ δι' αὐτῆς συνέχειν καὶ συσφίγγειν πάσας τὰς λοιπὰς ἀρετὰς. Ὡσπερ γάρ ναῦν (πλοῖον) χωρὶς ἤλων (καρφίων) κατασκευασθῆναι ἀδύνατον, οὕτως ἀμήχανον σωθῆναι χωρὶς ταπεινοφροσύνης... καὶ ὁ Κύριος τὴν πρὸς ἡμᾶς οἰκονομίαν πληρῶν, ταύτην ἡμφιάσατο (ἐνεδύθη) αμάθετε γάρ, φησιν, ἀπ' ἐμοῦ ὅτι περὶ εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῷ καρδίᾳ, καὶ εὐρῆσετε ἀνάπαντι ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν». Ἀρχὴ οὖν σοι καὶ τέλος τῶν ἀγαθῶν ἐστὶ ἡ ταπεινοφροσύνη.

ΕΝ Τῷ ΓΕΡΟΝΤΙΚῷ

Ἔλεγεν ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, ὅτι ἡ Χαναναία βοᾷ καὶ ἀκούεται· ἡ αἰμορροοῦσα σιωπᾷ καὶ μακάριζεται· ὁ Τελώνης οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ ἀκούεται· ὁ δὲ Φαρισαῖος κραυγάζει καὶ κατακρίνεται.

Δαιμονιζομένης τινὸς συγγενεῖς πληροφορηθέντες ὅτι διὰ τῶν εὐχῶν μοναχοῦ δύναται αὕτη νὰ θεραπευθῇ «ἐξελθόντες εἰς τὴν ἀγορὰν εὗρον ἕνα μαθητὴν γέροντός τινος καθήμενον ἵνα πωλήσῃ τὰς

τικῶν ἀρχῶν, καὶ ἤρξαντο τῆς χειροτονίας τοῦ Μαξίμου.

Ἀλλὰ προτοῦ τελείωσῃ ἡ παρωδία αὕτη χειροτονίας, γενομένης γνωστῆς τῆς ἐπαισχύντου ταύτης συμπαιγνίας, πλήθος κλήρου καὶ λαοῦ προσδραμόντες διέκοψαν τὴν τελομένην κωμῶδιαν καὶ διέλυσαν κακῶς τοὺς συνωμᾶτας ἄνθρωπος, οἵτινες διασκορπισθέντες, εὗρον τὸν τρόπον μετ' ὀλίγας ὥρας πάλιν νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἐπαγγελλομένου τὸν αὐλητὴν εἰς χοροὺς καὶ θυμέλας καὶ ἐκεῖ συνεπλήρωσαν τὴν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον χειροτονίαν τοῦ Μαξίμου ὡς Ἐπισκόπου Κων/πόλεως. Αὐστυχῶς εἰς τὴν ἐκνομον καὶ ἀντικανονικὴν ταύτην προβολὴν τοῦ κυνικοῦ Μαξίμου εὐθύνεται καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Πέτρος, τῇ ἐγκρίσει τοῦ ὁποίου ἦλθον ἔξ Αἰγύπτου τρεῖς ἀσυνείδητοι ἐπίσκοποι διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ Μαξίμου, ἦτες τότε συνεταιράζετο τὴν Κωνσταντι/πολιν ὥστε ἀσφαλῶς θὰ ἐπέφεραν τὰ δυσάρεστα αὐτῆς ἀποτελέσματα, ἥτοι τὴν πτώσιν τοῦ Γρηγορίου, ἃν οὗτος δὲν εἶχεν ἀμέριστον τὴν συμπράστασιν καὶ ἀγάπην Κλήρου καὶ λαοῦ· οὐχ' ἦτοιν ὁμῶς τὰ γεγονότα ταῦτα τοσοῦτον συνεκλόνησαν ψυχικῶς τὸν Γρηγόριον, ὥστε ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην πρὸς ὀλίγον νὰ ἀπομακρυνθῇ εἰς παραθαλάσσιον ἐξοχὴν καὶ ἐρησυχάσῃ, διατίθας τὰ τῆς Ἐκκλησίας ὥς ἐπρεπεν ἀσφαλῶς τερον.

(Συνεχίζεται)

σπυρίδας (ζεμπιλια) αὐτοῦ· καὶ λαβόντες αὐτὸν μετὰ τῶν σπυρίδων ἀπήγαγον εἰς τὸν οἶκον (τῆς δαιμονιζομένης) ἵνα λάβῃ τὸ τίμημα (τὰ χρήματα). Καὶ ὡς εἰσῆλθεν ὁ Μοναχὸς εἰς τὸν οἶκον, ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ δαιμονιζομένη καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ῥάπισμα· ὁ δὲ εὐθὺς ἔστρεψε καὶ τὴν ἄλλην σιαγόνα κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου· καὶ βασανισθεὶς ὁ δαίμων ἔκραξε λέγων· ὦ βία! ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐκβάλλει με καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς γυναικὸς, καὶ ἦν ἐκείνη ὑγιὴς τε καὶ σωρρονοῦσα. Ἀνηγγέλη δὲ τοῦτο εἰς τοὺς γέροντας, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ εἶπον, ὅτι οὐδὲν οὕτως τὴν ὑπερηφανίαν καταβάλλει τοῦ Διαβόλου, ὥς ἡ ταπεινώσις τῆς ἐντολῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ἦλθον ποτὲ τινὲς ἐν τῇ Θηβαΐδι πρὸς τινα γέροντα φέροντες δαιμονιζόμενον, ἵνα θεραπεύσῃ αὐτόν· ὁ δὲ γέρον πολλὰ παρακληθεὶς λέγει τῷ δαίμονι· Ἐξελθε ἀπὸ τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ δαίμων· ἔξερχομαι· ἀλλ' ἐρωτῶ σε ἐν ὄνῃ καὶ εἰπέ μοι, τίνες εἰσὶ τὰ ἐρίφια, καὶ τίνες εἰσὶ τὰ ἀρνία; ἔφη ὁ γέρον· τὰ ἐρίφια μὲν ἐγὼ εἰμὶ, τὰ δὲ ἀρνία ὁ Θεὸς οἶδεν, καὶ ἀκούσας ὁ δαίμων ἐβόησε φωνῇ μεγάλῃ· Ἰδοὺ διὰ τὴν ταπεινώσιν σου ἔξερχομαι, καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Εἶπε γέρον· ἐὰν εἴπῃς τινὶ «συγχώρησόν μοι» ταπεινῶν ἑαυτόν, καίεις τοὺς δαίμονας. Ἐὰν κάμῃ ἄνθρωπος εἰς τὸ διὰ παντός ἐλέγχειν, καὶ ἐπιτιμᾶν, καὶ ἐξουθενεῖν κρυπτῶς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, πείθῃ αὐτὴν ὅτι ἀτιμωτέρι τῶν κυνῶν (σκύλων) καὶ τῶν θηρίων ἐστίν, ἐκεῖνα γάρ οὔτε παρώργισαν τὸν ποιήσαντα αὐτά, οὔτε εἰς κρίσιν ἔρχονται· πολλῶ οὖν κάλλιον μου ἐστὶ μὴ ἀναστῆναι εἰς κρίσιν, ἢ ἀναστῆναι καὶ αἰωνίως κολάζεσθαι.

Ἀδελφός τις παρέβαλε γέροντι, καὶ ἠρώτησεν αὐτόν· πῶς ἔχεις πάτερ; καὶ ἀπεκρίθη ὁ γέρον· κακῶς· λέγει αὐτῷ ὁ ἀδελφός· διατί πάτερ; ἔφη ὁ γέρον· Ἰδοὺ δεκαοκτὼ χρόνους ἔχω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ παριστάμενος, καὶ καθ' ἡμέραν καταρώμενος ἑαυτόν, λέγω· «ἐπικατάρατοι οἱ ἐκκλίνοντες ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου». Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς ἐξῆλθε πάλιν ὠφελῆθεις εἰς τὴν ταπεινώσιν τοῦ γέροντος.

Δύο ἀδελφοὶ σαρκικοὶ κατώκουν ἐν ταῦτῳ (ὁμοῦ)· ἐπεχείρει δὲ ὁ Διάβολος χωρῆσαι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων. Καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀνάφαντος τοῦ μικροτέρου τὸν λύχνον, ἐνεργήσας ὁ δαίμων ἔστρεψε τὴν λυχνίαν, καὶ ἐστράφη ὁ λύχνος, καὶ ἔτυπεν αὐτόν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ἐν ὀργῇ, ὁ δὲ (νεώτερος) ἔβαλε μετάνοιαν λέγων· μακροθύμησον ἀδελφέ μου καὶ πάλιν ἄπτω. Καὶ εὐθὺς δύναμις Κυρίου ἐξῆλθε καὶ κατήργησε τοῦ δαίμονος πᾶσαν τὴν δύναμιν, καθὼς αὐτὸς ἀπῆλθε καὶ ἀνήγγειλε τῷ ἄρχοντι αὐτοῦ (τῷ Σατανᾷ) τὸ γενόμενον. Ἦκουσε δὲ ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων τοῦ δαίμονος τοῦτο διηγούμενον, καὶ καταγνοὺς τῆς πλάνης ἐβαπτίσθη· καὶ γέγονε μοναχός, καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐκράτησε τὴν ταπεινώσιν λέγων, ὅτι ἡ ταπεινώσις λύει πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καθὼς ἐγὼ ἤκουσα ἐκείνου (τοῦ δαίμονος) εἰπόντος ὅτι, ὡς ταράσσω τοὺς μοναχοὺς, στρέφεται εἰς ἐξ αὐτῶν καὶ βάλλει μετάνοιαν, καὶ εὐθὺς καταργεῖται μου πᾶσα ἡ δύναμις.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς»
(Ματθ. 24,24)

I

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διὰ τοῦτο ἡ «Μία Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία», «Ἐκκλησία τοῦ Ζώντος Θεοῦ, στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α. Τιμοθ. 3,15) οὕσα, καὶ κατακολουθοῦσα τοῖς θεοπνευστοῖς λόγοις τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τοῖς ὁροις τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνελθόντων ἐν ταῖς Ἀγίαις Συνόδοις Θεοφόρων Πατέρων, διακηρύττει καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας «τὸ Μέγα τῆς Εὐσεβείας Μυστήριον» (αὐτόθ. 3,16) καὶ ὁμολογεῖ ὅτι πιστεύει «Εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα ποιητὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων, καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Μονογενῆ... Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».

«Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ὑπερβάλλοντες τὸν αἵρεσιόχαρην Νεστόριον εἰς τὰς κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος βλασφημίας του, τὸν ἀρνούμενον ὡς γνωστὸν τὴν θεότητα τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἀρνοῦνται καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ τρίτου τῆς Ἀγίας Τριάδος Προσώπου, διδάσκοντες ὅτι «τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἡ ἀόρατος δύναμις τοῦ Θεοῦ» (δρα χιλιαστικὸν βιβλίον Καταλλαγὴ σελ. 109). Πῶς ὁμως εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύουν ὀρθῶς, ἐφ' ὅσον ἡ ὀρθὴ πίστις ὡς «Θεοῦ δῶρον» (Ἐφεσ. 2,8) δίδεται εἰς τοὺς ἀξιούς; Πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἐξεστράφησαν τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ κατωλίσθησαν εἰς τὸν βυθὸν τῶν αἱρέσεων καὶ ἁμαρτιάνουν ὡς εὐρισκόμενοι ἐν αὐταῖς συνεχῶς, (Τίτ. 3,11) νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγα τῆς Θεολογίας Μυστήριον; Πῶς εἶναι δυνατόν ἐφ' ὅσον δὲν εἰσῆλθον διὰ τῆς «θύρας» τῶν μυστηρίων, διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, εἰς τὴν «αὐλὴν τῶν προβάτων», νὰ λάβωσι τὴν δωρεὰν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου ὁδηγεῖται ὁ Χριστιανὸς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν»; (Ἰωάν. 16,13). Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης ἀναφέρομεν τὸ ἐξῆς γεγονός.

Ἐλθὼν εἰς Ἐφεσον ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος εὗρε δώδεκα «μαθητάς» βαπτισμένους εἰς «τὸ Ἰωάννου βάπτισμα». Ἐρωτήσας δὲ αὐτούς, «εἰ Πνεῦμα Ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες»; ἀπήντησαν οὗτοι «ἄλλ' οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἅγιον ἐστὶν ἠκούσαμεν». Οὕτε ἐὰν ὑπάρχῃ Ἅγιον Πνεῦμα ἠκούσαμεν τότε κατηχηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου δεόντως *ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐπιθέντας αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτούς, ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προσεφύευνον* (Πράξ. 19, 1—8). Καίτοι ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν, οὕτε τὴν ὑπαρξίν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐγνώριζον. Ὅτε ὁμως κατηχήθησαν, ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των αἱ χεῖρες τοῦ

Ἀποστόλου, ἀμέσως «ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπ' αὐτούς» μὲ τὰ ἐξωτερικῶς φανερά Του χαρίσματα πού ἐλάμβανον τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ τὰ ὁποῖα λαμβάνομεν μυστικῶς καὶ ἡμεῖς σήμερον διὰ τῆς μετὰ τὸ βάπτισμα χρίσεως ἡμῶν διὰ τοῦ Ἀγίου Μύρου.

Πλεῖσται γραφικαὶ μαρτυρίαι ὑπάρχουν περὶ τῆς ὑποστάσεως τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, τοῦ «Παρακλήτου», τοῦ Ἀγίου Πνεύματος· ἀναφέρονται τινὰς ἐξ αὐτῶν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνόμων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς παραθέντων εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὰς τελευταίας Του ὑποθήκας εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτοὺς «ἔτι μικρὸν μεθ' ὑμῶν εἰμι» (Ἰωάν. 13,33). Πρὸς παρηγορίαν τῶν ἐκ τοῦ ἀκούσματος τῶν λόγων τούτων ταραχθέντων μαθητῶν Του εἶπεν ὁ Κύριος «Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά... ἐὰν ἀγαπᾷτε με τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε, καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω (θὰ παρακαλέσω) τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον Παρακλήτορα δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας... ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται ἀλβεῖν...» (Ἰωάν. 14,15). Εἰς «Παρακλήτος» ὁ Ἰησοῦς Χριστός. (Α' Ἰωάν. 2,1) «Ὁ ἄλλος Παρακλήτος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας». Ὅπως λοιπὸν εἶναι ἐνυπόστατος ὁ «Παρακλήτος Ἰησοῦς Χριστός», οὕτως εἶναι ἐνυπόστατος καὶ ὁ «ἄλλος Παρακλήτος», τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξῆς χωρία τῶν ἐπομένων κεφαλαίων ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀλήθειαν ταύτην· «ὃ δὲ Παρακλήτος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον... Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν» (Ἰωάν. 14,25) «ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παρακλήτος... τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας... ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ» (αὐτόθι 15,26) «Ἐάν γὰρ μὴ ἀπέλθω ὁ Παρακλήτος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς... καὶ ἔλθων ἐκεῖνος (ὁ Παρακλήτος) ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας, καὶ περὶ δικαιοσύνης, καὶ περὶ κρίσεως» (αὐτόθι. 16,7). «Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν... Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει...» (αὐτόθι 16,13). Ποῖος λοιπὸν λογικὸς ἄνθρωπος ἀκούων ταῦτα δὲν πείθεται ὅτι ὁ «Παρακλήτος» εἶναι πρόσωπον ξεχωριστόν, ἐν τῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος; Περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει ὅτι «τὸ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ» (Α' Κοριθ. 2,11). Εἶναι ποτὲ δυνατόν μαθητὴς τις τοῦ Δημοικικοῦ σχολείου νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑψηλὴν φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου; «Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου» (Ρωμ. 11,34) βοᾷ ὁ Θεὸς Παῦλος; Ποῖον ἐκ τῶν κτισμάτων δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸν νοῦν Κυρίου; Διὰ νὰ ἐρευνᾷ λοιπὸν τὸ «Πνεῦμα» καὶ τὰ βάθη τοῦ Ὑπερτελείου Θεοῦ, εἶναι τοῦτο τρανοτάτη ἀπόδειξις ὅτι καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἶναι ὑπερτέλειον, Θεὸς ἀληθινός.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια)

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑΣ

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέων Οὐεσπесиανού, διηγείται ὁ Ἰσπανὸς Μαρτίνος Λούζας, πῶς μέσα εἰς τὴν γερούσιαν τῆς Ρώμης ἐγένετο μεγάλη ἀμφισβήτησις ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄρχοντας, ποίος ἀράγε ἀπὸ τοὺς Θεοὺς νὰ ἦτον ὁ ἄριστος, καὶ μὲ τί ὄνομα ἔπρεπε νὰ καλῆται; Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγαν, πῶς πρέπει νὰ ὀνομάζεται Θεὸς τῶν δυνάμεων, ἐπειδὴ καὶ ἡ δύναμίς του τὰ πάντα ὑπερνικᾷ καὶ ὑποβάλλει, ἄλλοι δὲ ἐθεώρουν, πῶς ἐθεώρουν νὰ κρατῆται Θεὸς τοῦ πλούτου, ἐπειδὴ καὶ πάντα εἰς τὰ χρήματα ὑπακούουσι· μερικοὶ πάλιν ἐδείκνυν, πῶς τυχαίνει νὰ λέγεται Θεὸς τῶν γνώσεων, ἐπειδὴ καὶ τὰ πάντα τὰ γινώσκει, καὶ δὲν εἶναι κρυπτόν ὅπου νὰ τοῦ λανθάνῃ. Ὅμως, κανένα ἀπὸ ταῦτα τὰ ὀνόματα δὲν ἐφάνη ἀρμόδιον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄρχοντες ἀσυμφώνους ἔχοντες τὰς γνώμας, δὲν ἤξευραν τί νὰ ἀποφασίσουν. Ἐλεγαν γὰρ ἀναμεταξύ των· ἐὰν εἶναι εὐλόγον νὰ ὀνομάζεται Θεὸς τῶν δυνάμεων καὶ τοῦ πολέμου τῶν στρατευμάτων, τὸ λοιπὸν ποῖον Θεὸν θέλουν ἔχει οἱ δειλοὶ καὶ μικρόψυχοι; καὶ ἂν πρὸς τὴν νὰ λέγεται Θεὸς τοῦ πλούτου, οἱ πτωχοὶ καὶ ἐνδεεῖς ποῖον Θεὸν θέλουν ἔχει ὑπερασπιστὴν καὶ σωτῆρα; καὶ ἂν πάλιν ἀρμόζῃ νὰ καλῆται Θεὸς τῶν γνώσεων, οἱ φιλόσοφοι καὶ ρήτορες θέλουν εἶναι εὐτυχεῖς, οἱ δὲ ἀμαθεῖς δυστυχέστατοι.

Ἰστάμενοι λοιπὸν ὅλοι μὲ ἀμφιβολίαν εἶδον ἔξωθεν εἰς τὸ μέσον των ἓνα νέον ὅπου ἐκράτει μίαν εἰκόνα κρεμασμένην ἀπὸ τὸν τράχηλόν του, καὶ ἔλεγε, πῶς αὕτη ἦτον ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὅλοι ἔπρεπε νὰ σέβωνται καὶ νὰ προσκυνοῦσιν. Εἰς αὐτὴν ἦτο ζωγραφισμένος ἓνας μὲ ἀπλωμένας τὰς χεῖρας· καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιάν του ἦτο γραμμένον· «Υπόσχομαι»· εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν «Ἀναμένω». Εἶχε καὶ τὴν πλευράν ἀνοικτήν, καὶ μέσα ἦτο σημειωμένον «Ἀφίμει», καὶ γύρωθεν τῆς πλευρᾶς ἦτον αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή «Τῷ Θεῷ τῆς ἐπιεικειᾶς». Ταύτην τὴν εἰκόνα στοχαζόμενοι οἱ ἄρχοντες ἐκαῖνοι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἤρχισαν ὅλοι μεγαλοφώνως νὰ λέγωσι, πῶς αὕτη ἦτον ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἔπρεπε νὰ λατρεύῃ ἓνας ἄνθρωπος, καὶ πῶς αὐτὸν ἤθελον νὰ γνωρίζωσιν εἰς τὸ ἕξ διὰ Θεὸν μόνον, ὅπου εἰς μὲν τοὺς καλοὺς ὑπόσχεται εὐτυχίαν, τῶν δὲ κακῶν ἀνέμενε τὴν μετάνοιαν, καὶ μάλιστα ὅπου ὀνομάζεται «Θεὸς τῆς ἐπιεικειᾶς», ὄνομα τῆς θεότητος ἰδίου, ὅπου χωρὶς τινος διαφορᾶς πάντας πρὸς τὸν ἑαυτὸν της ἔλκει.

(Ἐκ τοῦ Πολιτ. Θεάτ. Κεφ. Γ')

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς ἀποφυγὴν μελλοντικῶν παρεξηγήσεων ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς» τῆς Ὁρθοδοξίας» δηλοῖ, ὅτι οὐδεμία εἰδησις περὶ πανηγυριζόντων ἱερῶν ναῶν θὰ γίνηται διὰ τῆς «Φωνῆς» ἂν πρὸ εἰκοσαμέρου πρὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐκδόσεώς της δὲν ἀποστέλλεται σημεῖωμα περὶ τούτου εἰς τὰ Γραφεῖα ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ... ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙ ΤΗΣ

Ἄνευ ἰδιαίτερων σχολίων καταχωρίζομεν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου «Ἀποδείξεις καλῆς θεολήσεως» τοῦ ἐβδομαδιαίου «Ταχυδρόμου» τῆς 19 Ὀκτωβρίου, πρὸς ἀφύπνισιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διακαίονται ἀπὸ τὸν πόθον τῆς ἐνώσεως τῆς Ὁρθόδοξου μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀναφέραμε ὅτι τὸ Φανάρι ζητεῖ νὰ τεθῇ τέρμα καὶ στὸν προσηλυτισμὸ τοῦ διεξάγει τὸ Βατικανόν, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν ὅσων Δουρεῖον ἵπου τοῦ τῆς Οὐνίας. Ὁ γράφων τὸ παρόν, βρῆκε σὲ κάποιο Παρισινὸ βιβλιοπωλεῖο ἓνα βιβλίον ποὺ τὸ ἀγόρασε καὶ τὸ ἔφερε ἐδῶ. Πρόκειται γιὰ τὸ ἔργο ἑνὸς Ἰησοῦιτη μοναχοῦ, τοῦ Γκαγκάριν, συνονόματου τοῦ Σοβιετικοῦ ἀστρονάουτου, ποὺ ἐξετάζει «τὸ μέλλον τῆς Ἡνωμένης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας»—τῆς Οὐνίας, δηλαδή. Τὸ βιβλίον αὐτὸ τυπώθηκε τὸ 1862, ἀπὸ τὸν Παρισινὸ ἐκδοτικὸ οἶκο Σάρλ Ντουινιόλ «29, ὁδὸς ντὲ Τουρνόν». Ὁ Ἰησοῦιτης μοναχὸς μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια ἀναλύει τὸν ρόλο τῆς Οὐνίας γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν Ρωμαιοκαθολικισμό. Παραθέτω μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Γκαγκάριν, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ἐγράφη πρὶν 101 χρόνια, ἀλλὰ πολὺ πρὶν τῶν πρόσφατων. Ἡ πρώτη παράγραφος ἀναφέρεται στὸν τότε Πάπα, «ποῦ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ποὺ ἀνέλαβε τὸ ἀξίωμα του, ἀπηύθυνε στοὺς Ἀνατολικοὺς λόγους συμφιλώσεως καὶ ἀγάπης καὶ ποῦ προσφάτως ἀνέθεσε σὲ εἰδικὴ ἐπιτροπὴ τὴν μελέτη τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς». Ὁ Γκαγκάριν ἀναφέρεται μετὰ στὴν Οὐνίαν, ποὺ εἶδε τὸ φῶς τὸ 1699 καὶ ποὺ ἱδρύσας Ἐκκλησίαις στὴ Ρωσία, Πολωνία, Αὐστρία, Οὐγγαρία, Ρουμανία, Τουρκία, Συρία κ.κ. Ἡ Βουλγαρική, σημειώνει, ἐμφανίσθηκε τὸ 1860 καὶ ἡ Ἑλληνική λίγο ἀργότερα.

Θὰ ἦταν εὐκόλο, γράφει, οἱ Ἐκκλησίαις αὐτὲς νὰ ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν. Ἀλλὰ ὁ τελικὸς σκοπός, στὸν ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ ἀποβλέψουμε, δὲν εἶναι ἡ ἀπορρόφησή τους ἀπὸ τὴν Λατινικὴν, ἀλλὰ ἡ ἀπορρόφησις ὁλόκληρης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Οὐνίαν. Οἱ προσπάθειές μας δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀποσκοποῦν στὸ νὰ πεισθοῦν μερικὲς χιλιάδες ἀτόμων νὰ δεχθοῦν τὸ Λατινικὸ δόγμα, ἀλλὰ στὸ νὰ εἰσέλθουν στὴ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησίαν 70 ἑκατομμύρια Χριστιανῶν. Τὸ μέσο, γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μας αὐτοῦ μᾶς τὸ παρέχει ἡ Οὐνία. Τὸ τελετουργικόν της θὰ πρέπει νὰ παραμείνῃ ἀνέπαφον ὥστε οἱ Ὁρθόδοξοι ποὺ θὰ μπαίνουν στοὺς ναοὺς τῶν Οὐνιτῶν νὰ νομίζουν ὅτι εἶναι στοὺς δικούς τους. Ἔτσι θὰ δεχθοῦν μὲ εὐκολίαν τὴν διδασκαλίαν μας. Ἀκόμη, κατέλυνε ὁ Ἰησοῦιτης Γκαγκάριν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε οὐδεμία ἐλπίδα γιὰ ἄμεσα ἀποτελέσματα ἐκ μέρους τῆς Οὐνίας, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι εἶναι ὅσων τὴν σταγὸνα τοῦ νεροῦ ποὺ κατατρώγει τὴν πέτρα».

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἡ Οὐνία, τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα, ἡ θεωρία τοῦ Βατικανοῦ ὅτι αὐτὸ εὐρίσκειται ἡ ἔδρα τῆς μόνης πραγματικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ πολλὰς φορές, αἱματηρὴ τῆς δράσης, κυρίως στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Λατινικὴ Ἀμερικὴ, ποὺ δημιουργοὶν φόβους ἀκατασίγαστους σὲ πολλοὺς, ποὺ ἀνήκουν στὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ κατηγορία αὕτη τῶν Χριστιανῶν ἐνισχύει τὰ ἐπιχειρήματά της ἀπὸ τὴν ἱστορίαν καὶ μὲ ἄλλα, παρμένα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας, καὶ μάλιστα τὴν πλέον πρόσφατην.

Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ μνημονεύουν, μὲ ἀνατριχίλα, τὰ ὅσα ἔγιναν στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ συγκεκριμένα στὴν Κροατία, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου πολέμου. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, βιβλιοφάγος δεινός, ἀρε-

σκεται νά ἐπαναλαμβάνη στὰ ὅσα γράφει στὸ βιβλίο του γιὰ τὰ Βαλκάνια ὁ γνωστός Ἀμερικανὸς βαλκανιολόγος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ Νόμπερτ Γούλφ. Στὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ ἔχει ὑπ' ὄψη του καὶ ὁ γράφων, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς γράφει καὶ τὰ ἀκόλουθα. «Αἱ Κροατικαὶ αὐτονομιστικαὶ δυνάμεις τῆς Οὐσάσας, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Ἰταλο-γερμανικῆς κατοχῆς, κατέσφαξαν δεκάδες Σέρβους, μερικοὺς, ἄφιναν τὴν ἐκλογὴ ἢ νὰ ἀσπασθοῦν τὸν Καθολικισμό, ἢ νὰ φονευθοῦν ἀμέσως». Στὰ χωριά, μὲ μικτὸ Σερβοκροατικὸ πληθυσμὸ, ἐλάμβαναν χώρα ἀπίστευτες σκηνές. Συχνὰ ἐκλείναν στὶς Ὀρθόδοξες ἐκκλησίες τοὺς Σέρβους καὶ τοὺς ἔκαιγαν ζωντανούς... Θὰ πρέπει ἀκόμα νὰ καταγραφῇ ὡς ἱστορικὸ γεγονός ὅτι μερικὰ μέλη τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἱεραρχίας τῆς Κροατίας, ὅπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σάριτς τοῦ Σαράγεβο, συνεφώνησαν γιὰ τὴν σφαγὴ αὐτὴ καὶ μερικοὶ Φραγκισκανοὶ μοναχοὶ ἐπαίξαν ἐνεργὸ ρόλο στὴν βιαιὰ ἐκρωμαιοκαθολικοποίηση τῶν Σέρβων καθὼς καὶ στὶς σφαγές».

Ἐπιχειρήματα, ὅπως αὐτὰ ποὺ ἀναφέραμε, μεταχειρίζονται ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦν προσοχὴ καὶ ἀποχὴ ἀπὸ κάθε ἐνέργεια ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦς τὸ Βατικανό.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 443)19)6)63 ὑπομνήματος τῆς «Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὀρθοδόξου Κοινωνίας» πρὸς τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην κ.κ. Ἀθηναγόραν ἐπιδοθέντος αὐτῷ ὑπὸ κλιμακίου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονὴν του, ἀπεστάλη τὸ ἀπὸ 18)9)63 ἔγγραφον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔχον οὕτω.

Τοῖς ἐντιμωτάτοις κυρίοις Ἀντωνίῳ Ζούλια καὶ Κωνσταντίνῳ Σιδέρη, Ἀθήνας.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 19)6)63 γράμματος ὑμῶν πρὸς τὴν Αὐτοῦ Θεοτάτην Παναγιότητα, τὸν προσκυνητὸν ἡμῶν Πατέρα καὶ Δεσπότην, τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην Κύριον Ἀθηναγόραν, γνωρίζω ὑμῖν ὅτι τὰ παρ' ὑμῶν ὑποβαλλόμενα παρεπέμθησαν εἰς εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ τιμῆς

Ἀρχιμανδριτῆς *Συμεὼν*

Ἀρχιεπισκοπατικῆς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου (Σημ. Τὸ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὑπόμνημα ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 422)8)7)63 φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας»).

ΕΛΕΞΑΝ ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Ἐληξαν αἱ ἐργασίαι τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αἱ περισσότεραι τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς κατηναλώθησαν εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ «μεταθετοῦ» καὶ «περὶ τῶν ὁρίων τῶν Μητροπόλεων». Ἀποφεύγουμεν νὰ παραθέσωμεν τὰ διὰ τὴν Ἱεραρχίαν δυσμενῆ σχόλια ὁλοκλήρου τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, ἀλλὰ καὶ ἐκφέρωμεν ὁλονδῆποτε ἡμέτερον τοιοῦτον, φειδόμενοι τοῦ γοήτρου τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Θλιβόμεθα μόνον ἐκ τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων διαπι-

στώσεως, καθ' ἣν δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ τις ἀπὸ τοὺς ἄρμοδιους οἰανδῆποτε περὶ τῶν φλεγόντων ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους γενναίαν χειρονομίαν. Ὡς ἐκ τούτου αἱ εὐθύναι ἡμῶν διὰ τὴν περιφροσύνην τῆς παρακαταθήκης τῆς Ἀχράντου Ὀρθοδοξίας ἐπαυξάνονται.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἐνομίσαμεν ὅτι μετὰ τὰς προσφάτους δηλώσεις του περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες τόσον δυσμενῶς ἐσχολιάσθησαν ἀπὸ τὸν ἡμερήσιον ἑλληνικὸν τύπον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Ἰάκωβος θὰ κατέφευγε δι' ἄρκετὸν χρόνον εἰς τὸν λιμένα τῆς σιωπῆς. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους, οἵτινες ἔχασαν κάθε ἔχνος ἐντροπῆς. Δι' ὃ καὶ ἐπανερχεται διὰ νέων του δηλώσεων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. «Εἴμεθα, λέγει, ὥσάν τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα ἀλληλομάχονται καὶ ἀλληλοῦ βρίζονται. *Ἐχρειάσθη νὰ παρέλθουν 19 αἰῶνες διὰ νὰ ὀριμάσωμεν· ἡ ἀληθὴς σημασία τῆς ἐφότητος εἶναι ἡ ἀποκατάστασις ἐνιαίων σκοπῶν καὶ οὐχὶ ὁμοιομορφίας... ἡ ἐνότης (τῶν Ἐκκλησιῶν) δὲν ἀπειλεῖται διὰν ὑπὸ τὸν ἐπιφανειακὸν διαφορισμὸν ὑπάρχῃ μία πίστις, εἰς Θεὸς*» («Ἀκροπ.» 24)10)63). Ὡστε κατὰ τὸν Ἀμερικῆς σεβασμιώτατον Ἰάκωβον δὲν ἦσαν ὥριμοι οἱ κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνας ἀκμάσαντες Θεοφόροι Πατέρες, οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς Μεθόδιοι Ταράσιοι, Φώτιοι κλπ., οἱ πολύφωτοι οὗτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς Ἐκκλησίας τὸ καύχημα, τῶν ὁποίων εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. Οἱ κατὰ τῶν αἱρετικῶν κρατεροὶ μέχρις αἵματος ἀγῶνες αὐτῶν, ἦσαν «ἀλληλομαχίαι μικρῶν παιδιῶν», κατὰ τὸν μετὰ 19 αἰῶνα ὀριμάσαντα σεβασμιώτατον Ἰάκωβον! Δυστυχεῖς ἀπόδημοι Ἕλληνες ἀδελφοί! Ὁδηγεῖσθε ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν! Ἀπεκτιῆσατε ἴσως μεγάλας περιουσίας εἰς τὴν νέαν πατρίδα σας, ἀλλὰ κινδυνεύετε νὰ ἀπωλέσητε τὸν τιμαλφέντατον θησαυρὸν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον εἰάν κερδίσει τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μαρκ. 8,36). «Νήψατε, γρηγορήσατε», ὅτι λύκοι βαρεῖς εἰσῆλθον εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Κυρίου ἀπειλοῦντες τὸν παντελεῖ ἀφανισμόν τοῦ ποιμνίου.

“ΕΠΕΤΡΑΠΗ ΕΝΤΕΙΞΙΣ ΑΓΓΕΛΙΑΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΗΡΙΚΩΝ..

“...Ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἐπαγγέλματος (:) τῶν κληρικῶν εἰς τὰς γυναῖκας ἤρθη τὴν περασμένην Τετάρτην, κατόπιν πολυετῶν συζητήσεων. Θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία εἰς τὰς γυναῖκας νὰ κηρύξουν ἀπὸ τοὺς ἄμβωνας τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ τελέσωσιν τὰς λειτουργίας τῆς Κυριακῆς.

Ἡ Σύνοδος τοῦ Καντέμπουρου ὅλη ἐξ ἀνδρῶν ἀπεφάσισε νὰ ἀναθεωρήσῃ τοὺς ἐκκλησιαστικούς κανόνας διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ γίνωνται κληρικοί. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ εἶναι πολ-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

λαί, αἱ κυρίαί ἐφημέριοι εἰς τὸ μέλλον», ἐδήλωσεν ἐκπρόσωπος τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας «Νομίζω ὅτι θὰ εἴμεθα ὁπισθοδρομικοὶ ἐὰν δὲν ἐγκρῖνωμεν αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν» εἶπεν Ἀγγλικανὸς κληρικὸς» (Καθημ. 13|10|63). Τελεία διακωμώδησις τῆς χριστιανικῆς Θρησκείας! Τελεία ἀποχαλίνωσις τῶν Προτεστάντικῶν Ἐκκλησιῶν. Προκοπὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον. Κατ' ἀρχὰς τὰς ἀγράφους παράδοσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀπεργαζομένων. Τώρα ἀσεβοῦν καὶ πρὸς ρητὰς διατάξεις τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ὡς θεόπνευστον καὶ ὡς μόνην πηγὴν τῆς ἀληθείας. Ἀλλ' αὕτη λέγει διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «γυναὶ δὲ διδάσκουσιν οὐκ ἐπιτρέπων» (Α' Τιμ. 2,12) ὡσαύτως αἱ περὶ κληρικῶν διατάξεις τῶν ποιμαντορικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀπ. Παύλου ἀναφέρονται μόνον πρὸς τοὺς ἄνδρας «Δεῖ οὖν τὸν Ἐπίσκοπον εἶναι... *μῖα γυναικὶς ἄνδρα. Διάκονοι ἔστωσαν μῖα γυναικὶς ἄνδρες*» (Α' Τιμόθ. Γ', 1—13) «ἵνα καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους... εἴ τις ἐστὶν ἀνέγκλητος, *μῖα γυναικὶς ἄνδρ...*» (Τίτ. α' 6). Εἶναι περιττὴ, νομιζομένη ἢ παράδοσις ἄλλων μαρτυριῶν, διότι οὐδέποτε ἀπ' αἰώνων ἠκούσθη τοιοῦτον τι ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ ἀρχαία παράδοσις αὐτῆς, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ τε καὶ Γενικὴ Ἱστορία οὐδεμίαν τοιαύτην περιέτωσιν ἀναφέρουσι.

ΔΙΕΥΡΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΑΣΜΑ

Διὰ τῆς νέας αὐτῆς καινοτομίας διευρύνεται τὸ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν ὑφιστάμενον χάσμα. Τί λέγουσι περὶ τούτων οἱ «φιλενωτικοί»; Πῶς συμμετέχουν εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν»; Ποίαις διαθέσεσι ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Πολιὰν Ὁρθοδοξίαν διαβλέπουν εἰς τοὺς Προτεστάντας, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀντὶ τῆς πλησιάζουσιν ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτῆν, καθιστώντες τὸ ἥδη ὑφιστάμενον μεταξὺ αὐτῶν τε καὶ τῶν Ὁρθοδόξων χάσμα ἀδιαπέραστον; Πῶς συμπεροσέχονται μετὰ τῶν τοιούτων αἰρετικῶν παρὰ τὰς περὶ τούτου ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τῶν τε Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων; «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. 3·11). Ὁ δὲ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ ἐπιστήμιος Θεολόγος Ἰωάννης λέγει «*Ἐξ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδασχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἶκον καὶ χαιρεῖν αὐτῷ μὴ λέγεται· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαιρεῖν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς*» (Β' Ἰωάν. 12). Ὁ 10ος Ἀποστολικὸς κανὼν συνιστᾷ τὸν ἀφορισμὸν παντὸς μετὰ «ἀκοινωνήτου» συμπεροσευχομένου. Ὁ 33ος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ λέγει «*ὅτι οὐδεὶς αἰρετικὸς ἢ σχισματικὸς συνεύχασθαι*» καὶ ἄλλοι οἱ ἱεροὶ κανόνες τὰ αὐτὰ διακελεύονται.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσοχὴ εἰς τὰς σημερινὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς. Τὸ ἱερὸν τῆς ψήφου δικαίωμα διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀρχόντων τῆς Πολιτείας πρέπει νὰ τὸ ἐξασκήσωμεν μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ χριστιανικῆς ἐπιγνώσεως. Ἡ Ὁρθοδοξία χαιρετίζεται. Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος θάλλεται πανταχόθεν. Αἱ σκοτεινὰ δυνάμεις ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκονται ἐν πλήρει δράσει. Ὅσα εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας, ἂν κατὰ τὴν σημερινὴν ἱστορικὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡμέραν δὲν διαδέσωμεν τὴν ψῆφον ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους, ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντος. Μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ἡ ἰδιοτέλεια καὶ ἡ πολιτικὴ ἐμπάθεια. Ὡς τέκνα τοῦ «πράου καὶ ταπεινοῦ τῆ καρδίας» Ἰησοῦ, ἀφοῦ διὰ τῆς προσευχῆς ἐπικαλεσθώμεν τὸν ἀπὸ Θεοῦ φωτισμόν, ὡς προσέλθωμεν εἰς τὰς κάλπας νηφάλιοι διὰ νὰ ἐξασκήσωμεν ὡς πολιτισμένοι ἄνθρωποι, ὡς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι τὸ ἱερὸν πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καθήκον ἡμῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Παρασκευὴν, ἑορτὴν τοῦ Μεγαλομάρτυρος ἡμυτρίου τοῦ Μυροβλήτου, πανηγυρίζει δι' ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ὁ ἐν Ἀμφιάλῃ φερώνυμος ἱερὸς Ναός.

Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν Λεωφορεῖα Χαλκηδόνος, στάσις νέον τέγμα, ἐκ Πειραιῶς Λεωφορεῖα «Ἅγιος Ἀντώνιος» στάσις νέον τέγμα.

—Ἐπίσης τὴν 11 Νοεμβρίου (π. ἡμ.) πανηγυρίζει δι' ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ἡ ἐν Αὐλῶνι Παλλήνης ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μεγάλ. Μηνῶ. Λεωφορεῖον ἀπὸ Ἀκαδημίας κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἱερὰν Μονήν, ὥραι ἐσπερινὰ 18.45', 20, 21.15'.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ Διοικηταὶ τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτημάτων ὅτι ἐξεδόθησαν οἱ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1964 καὶ παρακαλοῦνται ὅπως διαβιβάσωσιν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας των. Λόγῳ ὑπερτιμήσεως τοῦ χάρτου τιμῶνται:

Τοῦ τοίχου δραχ. 8.

Οἱ ἐγκόλπιοι (τῆς τσέπης) δραχ. 2.